

ASHLEY HERRING BLAKE

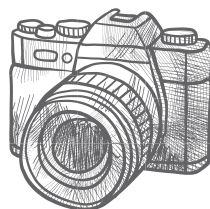
Delilah Green
doet niet aan
gevoelens

Vertaald door Marjet Schumacher

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

Delilahs ogen schoten open bij het horen van het zoemende geluid op het nachtkastje. Ze knipperde met haar oogleden, één keer... twee keer... tot de onbekende kamer scherp in beeld kwam. Het moest minstens twee uur 's nachts zijn, misschien later. Ze greep op de tast naar haar telefoon. De witzijden lakens raakten verstrengeld rond haar naakte dijen terwijl ze zich omdraaide om een eind te maken aan het getril, dat luid genoeg leek om de slaap te verstoren van...

O, shit.

Het was weer eens zover. De naam van de vrouw die naast haar lag was haar ontglipt en weggeleden in haar herinneringen van de voorbije avond. De letters waren praktisch ongrijpbaar na de tentoonstelling in de minuscule galerie Fitz in de Village – een paar van haar foto's aan de wanden, een handvol klanten die erbij stonden te knikken en lovende woorden spraken maar nooit daadwerkelijk geïntrigeerd genoeg waren om iets te kopen, champagne die maar blééf vloeien. En daarna was er die protserige bar geweest in MacDougal Street en een gigantische hoeveelheid whisky.

Delilah wierp een blik over haar schouder op de slapende, witte vrouw naast haar. Donkerblond pixie-kapsel, romige huid. Mooie mond, volle dijen, fenomenale handen.

Lorna

Lauren.

Nee, Lola. Ze heette beslist Lola.

Misschien.

Delilah beet op haar lip en pakte de nog altijd trillende telefoon, turend naar de naam die oplichtte in het donker op het verblindend felle scherm.

Ze had amper tijd om te grijzen om de manier waarop ze de naam van haar stiefzus had gespeld in haar contacten voordat ze op NEGEREN tikte. Instinctief. In Delilahs ervaring was een telefoontje om twee uur 's nachts maar zelden goed nieuws, vooral wanneer Astrid Parker degene was aan de andere kant van de lijn. En wie belde er tegenwoordig überhaupt nog? Waarom kon Astrid haar niet gewoon appen, als een normaal mens?

Oké, prima, misschien stonden er diverse onbeantwoorde appjes tussen Delilahs berichten. Ze had de laatste tijd echter wel andere dingen aan haar hoofd gehad, want de huur voor de komende maand moest weer ergens van betaald worden, en bovendien was ze druk bezig geweest met de voorbereidingen voor de tentoonstelling bij Fitz. Haar werk hing daar overigens alleen maar omdat ze de galeriehouder kende, Rhea Fitz, een voormalige collega-serveerster die genoeg geld had geërfd van haar overleden oma om haar eigen galerie te openen. De afgelopen weken waren een worsteling geweest van parttime werken als serveerster in het River Café in Brooklyn en freelance portretklussen en bruiloften. Alles bij elkaar betaalde het amper genoeg om de kosten te dekken voor haar appartement en de boodschappen. Ze was slechts één catastrofe verwijderd van een noodgedwongen verhuizing naar New Jersey, en als ze ooit wilde doorbreken in de meedogenloze kunstwereld van New York City, was New Jersey niet goed genoeg. Ze had heus wel eens één of twee werken verkocht, maar haar fotografie was niche, zoals een agent haar had verteld toen hij haar verzoek om haar te vertegenwoordigen had afgewezen, en niche verkocht niet zo goed.

Dus ja, ze had zich uit de niche-naad gewerkt en geen tijd gehad om haar stiefzus te bellen. Bovendien was het ook niet zo dat Astrid haar graag mocht, of zo. Ze hadden elkaar al vijf jaar niet gezien.

Was het al zo lang geleden?

Jemig, wat was het laat. Delilah liet de telefoon op haar borst zakken en voor het eerst sinds lange tijd kwam Jax haar gedachten binnendrijven. Ze kneep haar ogen stijf dicht, deed ze vervolgens weer

open en staarde omhoog naar het plafond, dat volgeplakt was met van die glow-in-the-dark sterrenstickers. Ze ging rechtop zitten en er schoot een gevoel van kille paniek door haar aderen. Was ze in een studentenhuus? O god, alsjeblieft niet. Delilah was bijna dertig en studentes... nou ja, die fase had ze gehad, dat deel van haar leven was voorbij. Ze had liever vrouwen van haar eigen leeftijd, dat was altijd al zo geweest, en ze was blij dat ze het onhandige gefriemel en het geknipper met wimpers dat ze zich herinnerde van toen ze een jonge twintiger was nu achter zich kon laten.

Ze ontspande toen de kamer in beeld kwam, voelde de zachtheid van dure lakens onder haar vingers. De slaapkamer was gevuld met modern meubilair. Allemaal rechte lijnen en crèmekleurig hout, met her en der verfijnde kunst aan de muren, vakkundig opgehangen. Een openstaande deur voerde naar een woongedeelte, dat Delilah zich nu heel duidelijk herinnerde als de plek waar – Lana? Lily? – haar op een heel poenige, witte bank had geduwd en Delilahs ondergoed van haar lijf had geschoven, om het vervolgens over haar eigen naakte schouder te gooien.

Beslist geen studentikoos interieur. Zelfs geen Delilah Greenikoos interieur, en ze was inmiddels toch echt helemaal volwassen. Bovendien was wat Lilith vervolgens met haar mond had gedaan beslist niet op een studentikoos niveau geweest.

Delilah plofte achterover op het bed, helemaal slap bij die herinnering. Haar oogleden begonnen juist zwaar genoeg te voelen om dicht te vallen toen haar telefoon opnieuw zoemde. Ze was in één klap weer wakker, tuurde naar diezelfde onwaarschijnlijke naam en drukte voor de tweede keer op NEGEREN.

Naast haar werd Layton wakker. Ze draaide zich om en keek Delilah met kleine ogen aan, de mascara onder haar ogen uitgesmeerd. ‘O. Hé. Alles goed?’

‘Ja, absoluut...’

Haar telefoon ging weer.

‘Moet je die opnemen?’ vroeg Linda, en haar rommelige haar viel heel schattig over één blauw oog. Nee, deze seksgodin kon onmogelijk Linda heten.

‘Misschien.’

‘Ga je gang. En daarna wil ik je iets laten zien.’

Lydia – tuurlijk, waarom ook niet – grijnsde, trok het bedden-goed heel even tot haar heupen omlaag en stopte het laken toen weer in tot aan haar kin. Delilah gooide lachend de dekens van zich af en glipte spiernaakt uit bed. Ze wilde al bijna zo de telefoon opnemen, maar griste toen een zijden ochtendjas mee – beslist geen studentikoze ochtendjas – die over een stoel met grijze bekleding hing die in de hoek stond. Ze kon en wilde niet in haar blootje met haar stiefzus praten.

Ze trok de ochtendjas aan, liep de kleine woonkamer annex open keuken in, klom op een kruk en liet haar ellebogen op het koele marmeren aanrechtblad rusten. Ze ademde diep in... en uit. Ze schudde haar handen los, stretchte haar nekspieren. Op een gesprek met Astrid moest ze zich voorbereiden, als een bokser voordat hij aan een wedstrijd begint. Handschoenen aan, beetje in. De telefoon op het aanrechtblad hield op met trillen. Astrids naam verdween van het scherm en vervolgens lichtte die meteen weer op, als een kerstkaart uit de hel. Ze kon het maar beter zo snel mogelijk achter de rug hebben. Ze maakte een schuifbeweging over het scherm met haar vinger.

‘Wat?’

‘Delilah?’

Door de telefoon klonk Astrids fluwelige stem. Als een Amerikaanse Cate Blanchett, maar dan opgefokter en minder een koningin-van-de-biseksuelen. Precies het soort stem waarvan Delilah altijd al had geweten dat de volwassen Astrid die zou hebben.

‘Ja,’ zei Delilah, en vervolgens schraapte ze haar keel. Haar eigen stem hield het midden tussen uitgedroogd-door-cocktails en jarenlang-slaaptekort-hees.

‘Het duurde nogal lang voordat je opnam.’

Delilah zuchtte. ‘Het is laat.’

‘In Oregon is het pas elf uur. Bovendien dacht ik dat dit de beste tijd was om je te pakken te krijgen. Verander jij na middernacht niet in een vleermuis?’

Delilah snoof. ‘Klopt. Dus dan hang ik nu op, want ik wil graag terug naar mijn grot.’

Astrid zei een paar seconden niets. Lange seconden waarin Delilah zich afvroeg of ze er nog was, maar zij ging niet als eerste de stilte verbreken. Ze hadden elkaar maar een paar keer telefonisch gesproken sinds Delilah de dag na hun eindexamen uit Bright Falls was vertrokken. Ze had de bus naar Seattle genomen met haar Bright Falls High-weekendtas over haar schouder, terwijl Astrid op reis was gegaan naar Frankrijk met al haar afgrijselijke beste vriendinnen. Isabel, Astrids moeder en Delilahs kwade stiefmoeder, had de beide meisjes voorzien van voldoende contant geld om twee weken van ze af te zijn. Het enige verschil was dat Astrid daarna was teruggekomen en zich als plichtsgetrouwe dochter had voorbereid op een studie aan Berkeley, terwijl Delilah naar New York was gevlucht en een krot met één slaapkamer had gehuurd in de Lower East Side. Wettelijk gezien was ze volwassen, en ze was absoluut niet van plan om ook maar een seconde langer in dat huis te blijven wonen dan strikt noodzakelijk.

Het was ook niet zo dat Isabel rouwig was geweest om haar vertrek.

Astrid was dat evenmin, voor zover Delilah wist, al gebeurde er om de zoveel tijd zoiets als nu. Appjes die werden genegeerd en uitmondde in ongemakkelijke telefoongesprekken waarin Astrid deed alsof ze Delilahs toch al eenzame jeugd niet tot een hel had gemaakt. Delilah was in de afgelopen twaalf jaar nog vijf of zes keer terug geweest in Bright Falls, een paar keer met de kerstdagen en Thanksgiving, en voor de begrafenis van haar favoriete docent kunstzinnige vorming. De laatste keer was vijf jaar geleden, toen Delilah uit New York was weggevlucht met een kersvers gebroken hart en ten onrechte had gedacht dat de vertrouwdheid van Bright Falls misschien zou kunnen fungeren als balsem. Dat was niet zo geweest, maar het had Delilah wel een idee opgeleverd voor een fotoserie die haar ambitie had veranderd, van ‘freelance fotograaf die met moeite het hoofd boven water weet te houden’ naar ‘succesvolle queer kunstenaar met een fantastisch appartement in Williamsburg’.

Dat had ze nog steeds niet bereikt, maar ze werkte er wel aan.

‘Dus... ben je nog van plan om te komen?’

Astrids stem sneed door haar overpeinzingen heen en ze knipperde met haar ogen tot Lucinda's keuken weer in beeld kwam. ‘Om te komen...’ Er lag een dubbelzinnige woordgrap op het puntje van haar tong, maar die slikte ze in.

‘O mijn god,’ zei Astrid. ‘Dat meen je niet. Zeg dat het niet waar is.’

‘Ik...’

‘Delilah, geef antwoord!’

‘Dat probeer ik te doen, maar dan moet jij wel twee tellen je mond houden!’

Astrid ademde zo luidruchtig uit dat het gonsde in Delilahs oor. ‘Oké. Oké, sorry, ik ben gewoon gestrest. Het is even heel erg veel allemaal.’

‘Tuurlijk,’ zei Delilah, terwijl ze zich uit alle macht voor de geest probeerde te halen wat er in godsnaam ‘even heel erg veel allemaal’ was. ‘Eh, dus...’

‘Echt niet, nee, nee. Je gaat me nu níét laten zitten, Delilah Green. Zeg dat het niet zo is.’

‘Jezus, Ass, neem een Xanax, oké?’

‘Noem me alsjeblieft niet zo en laat me níét zitten.’

Delilah liet een korte stilte vallen. Misschien had het zien van haar eigen werk aan de muren van een echte galerie, hoe minuscuul ook, gevolgd door fantastische seks, haar brein een piepklein beetje beneveld en zou wat het in godsnaam ook was waar Astrid het over had haar zo meteen in één klap weer helder voor de geest staan. Ze haalde de telefoon van haar oor en drukte op de knop om hem op de luidspreker te zetten, zodat ze in haar agenda kon zien welke datum het was. Zaterdag 2 juni, in de kleine uurtjes. Vrijdag 1 juni was beslist een datum die maandenlang in haar geheugen gegrift had gestaan in de aanloop naar de tentoonstelling bij Fitz. Maar er was nog iets anders in juni, iets Astridvormigs en...

O, shit.

‘Je bruiloft,’ zei Delilah.

‘Ja, mijn bruiloft,’ zei Astrid. ‘De bruiloft die ik al maanden aan het voorbereiden ben en waarvoor ik van man per se jóú moest inhuren als fotograaf.’

‘Je klinkt echt heel enthousiast.’

‘Ik heb er een ander woord voor.’

‘Daar doe je niet echt goede zaken mee, Ass.’

Astrid snoof minachtend in de telefoon.

‘Ik ben er nog steeds kapot van dat ik geen bruidsmisje ben,’ zei Delilah droog. Van de herinnering aan het naderende huwelijk van haar stiefzus met een of andere arme stumper ging haar hart echter wel sneller kloppen, doordat zowel doodsangst als opluchting haar systeem overspoelden.

Aan de ene kant was een societyhuwelijk van de familie Parker in Bright Falls echt het allerlaatste waar ze zin in had op dit moment. Of op welk moment dan ook. Ze had op de tentoonstelling bij Fitz gebabbeld met een aantal agenten en ze had maar liefst één heel werk verkocht. Oké, de koper lag momenteel te slapen in de kamer hiernaast, maar Loretta had honderd procent zeker weten eerst gedokt voordat ze ook maar met één enkele wimper in Delilahs richting had gewapperd. Delilah wist althans redelijk zeker dat het zo was gegaan, want ze was te druk geweest met hyperventileren omdat iemand daadwerkelijk geld had neergeteld voor iets wat zij had gemaakt.

Hoe dan ook, dit was niet het moment voor Astrid-slash-Isabel-flauwekul. Delilah had het gevoel dat ze op het punt stond om iets te worden, om iemand te worden, en Bright Falls was een deprimerend, tot wanhoop drijvend gat waar ze helemaal niemand was.

Aan de andere kant – de kant die probeerde te regelen dat Delilah kleren aan haar lijf had en elke dag kon eten – had Isabel Parker-Green een belachelijke som geld geboden voor het fotograferen van Astrids bruiloft plus twee weken van daaraan voorafgaande activiteiten. De details van de eerste keer dat Astrid Delilah had gebeld over deze heuglijke gebeurtenis begonnen inmiddels weer boven te komen, en het ging beslist om een bedrag met drie nullen. Drie nullen met een laag getal ervoor, maar toch. Kleingeld voor Isa-

bel Parker-Green en de meeste inwoners van Brooklyn, maar voor Delilah, die wist hoe je een dollar moest uitsmeren over meerdere dagen, was het een infuus voor haar uitgedroogde bankrekening.

Naast het geld, waarvan Astrid waarschijnlijk wel wist dat Delilah het niet kon weigeren, had Astrid er ook o-zo-subtiel en manipulatief bij vermeld: 'Mama zegt dat je vader zou hebben gewild dat je erbij was op mijn bruiloft.' Daar was Delilah nog steeds kwaad over, voornamelijk omdat ze wist dat Isabel gelijk had. Toen hij nog leefde, was Andrew Green een toegewijd familieman geweest, op het idiote af. Een man die had gestaan op gezamenlijke avondmaaltijden, voorjaarsvakanties, kerstavondtradities, huiswerk nakijken. Een man die bovendien had willen leren hoe hij haar moest vlechten, zodat Delilah niet het enige meisje zou zijn zonder een gevlochten kroon op haar hoofd tijdens het schoolreisje naar de Renaissance Faire.

Over een bruiloft zou niet te onderhandelen zijn geweest. Voor je familie kwam je opdraven, zelfs al werd je ervoor betaald en onderging je het knarsetandend.

'De activiteiten voorafgaand aan de bruiloft beginnen zondag,' zei Astrid nu. 'Je had beloofd dat je er van begin tot eind bij zou zijn, weet je nog? In de details die ik je heb gemaïld, kun je zien dat je bent geboekt van drie tot en met zestien juni. Ik heb je contract ondertekend, ben akkoord gegaan met al je voorwaarden en...'

'Ik weet het, ik weet het, ja,' zei Delilah, en ze streek met een hand over haar haar. Shit, ze wilde niet twee hele weken terug naar Bright Falls. Bovendien was het Pride Month. Ze was dol op Pride in New York. Wie begon er in godsnaam al zo ver voor de daadwerkelijke dag met allemaal bruiloftsflauwekul? Nou ja, Delilah wist precies wie.

'Astrid...'

'Haal het verdomme niet in je hoofd.'

'Wat een taal, Ass. Wat zou Isabel wel niet zeggen?'

'Ze zou precies dat zeggen, en nog veel meer als jij op het punt staat om zo kort van tevoren af te zeggen voor de bruiloft van haar enige dochter.'

Delilah zoog een hap lucht naar binnen, ook al probeerde ze het niet te doen.

Haar enige dochter.

Ze wilde zich verzetten tegen het stekende gevoel, wilde de woorden van zich af laten glijden, maar het lukte niet. Het was een reflex, dit gevoel, een overblijfsel van een jeugd met twee overleden ouders en een stiefmoeder die haar nooit echt had gewild.

‘Shit,’ zei Astrid, haar toon berouwvol en geïrriteerd tegelijk. Alsof het Delilahs schuld was dat zij was vergeten dat Isabel Delilahs enige voogd was geweest nadat haar vader, Isabels tweede echtgenoot, was gestorven aan een aneurysma toen Delilah tien was.

‘Nu ben je alweer aan het schelden,’ zei Delilah, lachend ondanks haar dikke keel. ‘Volgens mij mag ik deze nieuwe, gestreste Astrid misschien wel.’

Haar stiefzus zei een paar seconden niets, maar de stilte duurde zo lang dat Delilah wist dat ze morgenochtend op JFK in een vliegtuig zou stappen.

‘Zorg gewoon dat je er bent, oké?’ zei Astrid. ‘Het is te laat om op zoek te gaan naar een fatsoenlijke vervanger.’

Delilah veegde met haar hand over haar gezicht. ‘Mja.’

‘Wat zei je?’

‘Ja-ha,’ schreeuwde Delilah praktisch. ‘Ik zal er zijn.’

‘Mooi zo. Ik heb je kamer in de Kaleidoscope Inn al geboekt...’

‘Wat, logeer ik niet bij moeders?’

‘...en ik zal je het programma mailen. Voor de tweede keer.’

Delilah gromde en hing op voordat Astrid als eerste kon ophangen. Vervolgens liet ze de telefoon op het aanrechtblad vallen alsof hij in brand stond. Ze draaide de dop van een halfvolle fles gin die naast de gootsteen stond en nam een slok; een glaasje was overbodig. De drank brandde zich een weg naar beneden, verschroeide haar neusvleugels en liet haar ogen tranen.

Twee weken. Het waren maar twee weken.

Twee weken en genoeg geld voor drie maanden huur.

Ze griste haar telefoon naar zich toe, de vervloekte verrader, en ging terug naar de slaapkamer. Laniers ochtendjas viel op de grond, en in een verformfaaid hoopje naast de ladekast vond ze haar eigen strapless zwarte jumpsuit terug, waarin de tatoeages op haar ar-

men zo goed uitkwamen. Nadat ze de jumpsuit had aangetrokken, zocht ze nog ongeveer tien seconden naar haar ondergoed, haar favoriete paarse, kanten slipje, maar dat was nergens te bekennen.

‘Ach, laat ook maar,’ zei ze en ze hees haar tas over haar schouder en bond haar bos donkere krullen op in een rommelige knot. Ze vond haar rode schoenen met de tien centimeter hoge hakken naast de gigantische, ingelijste zwart-witfoto die tegen de muur stond. Het was een afbeelding van een witte vrouw in een dunne, witte jurk. Mascara stroomde langs haar natte gezicht terwijl ze de kijker aanstaarde. Ze zat in een badkuip, haar jurk helemaal doorweekt en doorschijnend geworden, haar tepels amper zichtbaar boven de melkachtige waterlijn terwijl haar vingers zich om de roestige witte badrand krulden. Het was een werk van Delilah, een van de vier die ze had tentoongesteld bij Fitz. Herinneringen aan Leila/Lucy/Luna, die daadwerkelijk geld had neergeteld en vervolgens prompt haar tong in Delilahs mond had gestoken, kwamen weer boven. De vervloekte naam speelde nog steeds verstoppertje.

‘Hé,’ zei de vrouw. Ze tilde haar hoofd op van de berg kussens en tuurde met slaperige ogen naar Delilah in het licht van de stad dat door het raam naar binnen scheen, haar haar een warrige bende. ‘Wacht even, ga je weg?’

‘Eh... Ja,’ zei Delilah, terwijl ze haar schoenen aantrok en voor de tweede keer controleerde of haar portemonnee, haar sleutels en haar metrokaart in haar tas zaten. ‘Bedankt, dit was tof.’

Leah grijnsde. ‘Echt wel. Weet je zeker dat je niet nog even in bed wilt komen?’ Ze trok haar wenkbrauwen op en de dekens vielen precies laag genoeg over haar borst om een prachtige ronding van haar huid te laten zien.

‘Ik zou wel willen,’ zei Delilah, terwijl ze langzaam in de richting van de deur schuifelde. Het aanbod was verleidelijk, maar haar hoofd was al elders, terug in haar eigen appartement, bezig met de vraag wat ze in godsnaam voor kleren moest inpakken voor deze bruiloft en alle brunches en showers en, o god, de vrijgezellenfeestes die Astrid gepland had.

Astrid en haar bende valse meiden.

Londons gezicht betrok. 'O. Oké, nou ja... App je me?'

Delilah keerde de vrouw haar rug toe en liep de gang in. Ze hief een hand op terwijl ze de voordeur opende. 'Absoluut. Doe ik.'

Maar ze wist al dat ze dat niet ging doen.

Dat deed ze nooit.

In de metro naar haar appartement in Bed-Stuy drong het tot haar door wat ze ging doen. Teruggaan naar Bright Falls was één ding, maar twee weken naar Astrid en Isabels pijpen dansen? Dat was iets heel anders.

En Delilah was absoluut niet van plan om het hun makkelijk te maken.